

În turbinca -dar nu cea fermecată a lui Ivan din poveste, ci a justiției- sunt înghesuți, claie peste grămadă, suflându-și în ceafă, călcându-se pe picioare, mai marii politicii actuale, de te miri cum mai încap și câți au mai rămas pe afară...

Mai strigă câte unul ceva, mai strecoară altul nasul cât să respire un pic aerul ozonat de afară, mai scoate celălalt două degete, ca la școală, ca să-l pârască pe oarecine, mai jură vreunul că el n-a luat decât oul, celălalt a furat boul și chiar habar n-are cine o fi șterpelit toată cireada, însă promite că o să stea pe coji de nucă sau o să se călugărească. Ar fi comic, dacă n-ar fi tragic și dezamăgitor, să vedem ce opțiuni de vot am avut în acest sfert de veac al democrației noastre șubrede.

De pe mascarada jucată în culise, acum se ridică, vrând-nevrând, cortina, pentru un spectacol jalnic, al celor ce s-au lăfăit fără griji, muștrări de conștiință, palpității, coșmaruri sau umbră de măsură, în stil de șeici, într-o țară sărăcită, amăgită, a sacrificiilor fără sfârșit și sfâșietoare ale celor mulți.

Crunt trebuie să fi fost șocul celor care, veniți direct din confortul grandioaselor locuințe de lângă luciul apelor și freamătul pădurilor, din Arcadia abundenței și a dorințelor împlinite doar pocnind din degete, îmbibați în esențele tari și scumpe ale luxului, când au ajuns netam-nesam, peste noapte, adesea, cu sabia justiției deasupra capului și în subteranele răcoroase și insalubre ale privării de libertate, la varianta second-hand de trai.

Niciun om cu adevărat înțelept nu se bucură văzând acest spectacol (bineînțeles, mediatizat, că altfel ce rost ar avea?). Pentru că în el sunt 25 de ani (mai puțini pentru cei norocoși) din viața noastră, speranțele noastre eșuate precum avioanele prăbușite, vasele scufundate tragic și viețile fără șansă de salvare în ultima vreme. Sunt drumuri rătăcite spre niciunde, gălăgia asurzitoare de tinichea a demagogiei politice, pleava înecăcioasă și orbitoare a promisiunilor nerușinate pe care nimeni n-avea de gând să le împlinească, indiferența crasă, dacă nu disprețul total și ura față de cei mulți, pentru care sărăcia a devenit, în toată această vreme, umilitor stil de viață. Pentru unii, țara lui „zadarnic”, pentru ei, țara intereselor personale.

„Never say never” în varianta mioritică actuală arată că viața, mai mult decât surprinzătoare, le amestecă pe toate cu atâta fantezie, încât baba și mitraliera chiar ajung să aibă o legătură, nu te miri să descoperi un galoș în cazanul festiv cu ciolan și fasole, adiere de Chanel sau after-shave de lux prin încăperile de arest preventiv, așa cum într-o dugheană de cartier, bomboanele cu mentă stau fără vreo stânjeneală lângă pastilele odorizante de toaletă.

Așa, în contrast cu Romantismul mirosind a roze, visător, imaginativ și nostalgic, plutind printre stele și îmbibat din belșug în sentimente, Realismul a dezvăluit lumii viața dură a celor mulți, pentru care cei puțini și ilicit privilegiați nu avuseseră niciodată ochi.

Lumile acestea, care păreau să fie și să rămână etern paralele, s-au intersectat brusc pentru trăitorii în Paradisul generat de corupție, abili până la perfecțiune în a eluda legea, în a sfida „semnele de circulație” ale moralei.

Și nu, nu există doar o închisoare! Câte asemenea închisori de suprafață nu a creat societatea în toate timpurile, dar și în ultimul sfert de veac! Sistemele subfinanțate, șubrede, neconsolidate pe bazele sănătoase ale legilor, locurile de muncă în care angajații încovoiați precum semnele

de întrebare se complac într-o tăcere care le permite să mai aibă și mâine o zi de lucru... Vieți de export în enclave ale marginalizării, cu prețul scump, mult prea scump, al sacrificării generațiilor de copii rămași mai mult ai nimănui în țară.

Închisori sunt toate acelea care există din indiferență, incompetență și preocuparea exclusivă pentru bunăstarea personală, ca pentru zece vieți, a celor mandatați de noi să ne conducă. Legați unii de alții printr-un lung, zgomotos și zornăitor lanț al corupției sau în ierarhii mai înalte decât Piramida lui Keops, prinși în încrengătura de nedescurcat a relațiilor, privilegiilor, înscenărilor, ajung să calce pe „cadavrele” chibiților de până mai ieri, pentru un petic de cer mai albastru și o celulă de lux „la domiciliu”.

Covorul fermecat nu mai zboară, lampa minunată nu mai trezește duhul dorințelor, bagheta magică e frântă, zâna bună abia dacă prididește să aibă grijă de cei mulți și necăjiți.

Politicienii prinși în furcile caudine ale justiției par să fie precum Fata babei cea năzuroasă, din poveste. Trecând cândva pe lângă lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă și apoi întorcându-se pentru a le folosi, nu primesc decât răzbunarea acestora: fântâna le dă apă măloasă, pomul - omizi și nu pere zemoase, cuptorul-flacăără, și nu pâinea rumenă.

Poveștile merg mai departe. Viața acestor oameni merge și ea mai departe, ca și cea a noastră, a tuturor...

Chiar și așa, nu putem încheia gândurile noastre (pentru că așa le considerăm) cu niște puncte de suspensie. Le-am face mai marilor noștri ajunși la ananghie, semenii noștri în fond, pentru petrecerea cu folos a timpului liber, o recomandare de lectură, mai utilă decât o croazieră în jurul lumii: „Mizerabilii” de Victor Hugo. Este acolo un pastor care, iertând hoția, îi spune cu înțelepciune lui Jean Valjean, cel care tocmai îi furase argintăria: „Nu contează de unde vii, ci încotro mergi”. Și aceste cuvinte i-au schimbat viața pentru totdeauna.

Prof. Ioana Luminița Ungureanu